

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hajdú Sándor Lóránt ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) felperesnek a képviselő (....) által képviselt alperes neve (.....) alperes ellen formatervezési mintaoltalom bitorlásának megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2019. július 3. napján kelt 3.P...../2018/11. számú ítélete ellen a felperes 13. és 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű szabadalmi ügyvivői munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság 3.P...../2018/11. számú ítéletével a keresetet elutasította, mert a lajstromszámú, „Palack” megjelölésű formatervezési mintaoltalom 2. mintáját, amire a felperes az alperesi bitorlást alapította a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a bejelentés napjára visszaható hatállyal megsemmisítette, így a felperesnek elenyészett az a joga, aminek alapján az alperessel szemben felléphetne.
- [2] A törvényszék a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 248.920 forint perköltséget, ami a 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján megállapított mérsékelt szabadalmi ügyvivői munkadíjból és 27% általános forgalmi adóból áll. Az alperes perköltségigényét áfával együtt 707.840 forintban jelölte meg, amiből 14 munkaóra felszámításával 497.840 forint a szabadalmi ügyvivői díj, a fennmaradó összeg pedig a korábban eljáró ügyvéd munkadíja. Az elsőfokú bíróság a munkadíj összegét az ügy bonyolultságával és a kifejtett tevékenységgel arányosan mérsékelte. Rögzítette, hogy az alperes szabadalmi ügyvivője összesen 4 tárgyaláson jelent meg és 3 beadványt nyújtott be, amelyek egyike sem tartalmazott érdemi védekezést: 2017. június 1-jén a megsemmisítési eljárás megindítását, 2019. március 9-i beadványában a korlátozás tényét, majd 2019. június 26-án a költségigényét jelentette be. A tárgyalások részben felfüggesztésre vagy halasztásra kerültek. Ezért az elsőfokú bíróság mindösszesen 7 munkaórát fogadott el, ami a 28.000 forint + áfa óradíjjal számolva 248.920 forintot tesz ki. Az ezt meghaladó perköltségigényt azonban eltúlzott találta, a korábban felmerült ügyvédi költséget pedig nem látta megítélhetőnek.
- [3] A döntés ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen a határozat perköltségre vonatkozó rendelkezésének hatályon kívül helyezését indítványozta, másodlagosan az ítélet részbeni megváltoztatását és a perköltség 70.000 forintra történő mérséklését kérte. Utalva a polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 81. § (5) bekezdésére hangsúlyozta, hogy a költségigény kizárólag költségjegyzék útján számítható fel. Sérelmezte, hogy az alperes illet nem terjesztett elő, hanem a tárgyaláson csak bejelentette az igényét és bemutatta annak okirati bizonyítékait, így a számlákat és a megbízási szerződést vállalva azoknak még aznap elektronikus úton való benyújtását. Érvelése szerint a jogszabályi előírásnak nem megfelelő költségigényt hatálytalannak kell tekinteni. Másodlagos kérelmét a megállapított szabadalmi ügyvivői díj eltúlzott voltára alapította. Rámutatott, hogy a jelen eljárásban különleges szakértelmet igénylő tevékenységet a szabadalmi ügyvivő nem fejtett ki, emiatt nem indokolt az elsőfokú bíróság által elfogadott 28.000 forint + áfa összegű óradíj alkalmazása. Álláspontja szerint az IM rendelet 3. § (3) bekezdése az irányadó, aminek alapján a 7 munkaóra értéke összesen 70.000 forintban határozható meg.

- [4] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.
- [5] A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint eljárva a döntés perköltségre vonatkozó rendelkezését bírálta felül, azonban fellebbezés hiányában nem érintette a keresetet elutasító rendelkezést, így ebben a részében az ítélet jogerős.
- [6] A fellebbezés nem alapos.
- [7] Az elsőfokú bíróság perköltséget illető döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.
- [8] A tárgyi perben keresetlevelét a felperes 2017. március 9. napján terjesztette elő, ezért az eljárásban a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény, azaz a régi Pp. szabályait kellett alkalmazni. Az ügyben 2019. július 3. napján tartott utolsó tárgyaláson az alperesi képviselő megjelent és bejelentette a bruttó 707.840 forint iránti perköltségigényét, ennek alátámasztására felmutatta az alperes részéről kiállított számlákat, amelyeket ugyanezen a napon a megbízási szerződéssel együtt elektronikus úton eljuttatott a bírósághoz.
- [9] Minthogy az irányadó Pp. nem írta elő a jogi képviselővel eljáró fél számára, hogy perköltségigényét kizárólag költségjegyzék útján számíthatja fel, alaptalanul hiányolta ezt a felperes. Ebből következően nem történt a támadott rendelkezés hatályon kívül helyezését megalapozó lényeges eljárási szabálysértés, mert megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor a perköltség igazolására az alperes által felmutatott, majd még a tárgyalás napján csatolt iratokat elfogadva a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a pernyertes alperesnek járó perköltségről.
- [10] A döntés részbeni megváltoztatására sem látott indokot a másodfokú bíróság, ugyanis a törvényszék helyesen mérlegelte, hogy az alperes által megjelölt 14 munkaóra nem áll arányban a ténylegesen elvégzett szabadalmi ügyvivői tevékenységgel, hanem annak alapján legfeljebb 7 munkaóra számítható fel. A csatolt megbízási szerződésben megállapított 28.000 forint + áfa mértékű ügyvivői munkadíj megfelel az iparjogvédelmi tárgyú ügyekben kikötött szokásos díjnak, ekként tévesen minősítette azt eltúlzottnak fellebbezésében a felperes. Az így meghatározott 248.920 forint perköltség további mérséklésére az ítéletábra nem látott lehetőséget, ennek okán a felperes másodlagos fellebbezési kérelme sem foghatott helyt. A másodfokú bíróság annyiban pontosítja az elsőfokú határozatot, hogy helyesen a 24/2004. (VI. 30.) IM rendeletnek nem a 3. § (6) bekezdése, hanem a 2. § (3) bekezdése volt az alkalmazott jogszabályhely.
- [11] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését helybenhagyta.

- [12] Az eredménytelen fellebbezés miatt a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése folytán a felperes köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőt ellátó szabadalmi ügyvivő 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján megállapított, áfával növelt munkadíját foglalja magában, arra tekintettel, hogy a megbízási szerződés nem tartalmazott kifejezett megállapodást a másodfokú eljárásra vonatkozóan.

Budapest, 2020. március 12.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k. előadó
bíró